

Sen şiiirden anlar mısın, diye sorarsanız, anlamam derim. Hiçbir zaman iyi bir şiir okuru bile olamadım. Gerçi Aziz Nesin “Bu ülkede üç kişiden beşi şairdir” demiştir ama şimdiye kadar ne şiir yazdım ne de yazmaya heveslendim. İyi bir edebiyat okuru olduğum yıllarda bile hemen hiç şiir okumazdım.

Şiirle arada ilgilendiğim olmuştur ve bu da öykü ve romanlarda vurucu cümleleri sevmem nedeniyledir. Öyle cümleler ya da mısralar vardır ki, üzerlerine ne kadar yazsanız bitiremezsiniz.

Attila İlhan’ın “O mahur beste çalar, müjganla ben ağlaşırız” şiirini severim mesela. Burada müjgan kadın adı değil Arapça kirpik demektir. Denizlerin idamı sonrasında yazmıştır, tıpkı Can Yücel’in “o şarabi eşkiyalar” belirlemesi geçen şiiri gibi...

Bazı mısralara severim, şairin politik görüşü de beni ilgilendirmez.

Mesela Sezai Karakoç İslamcıdır ama bir şiirindeki “Yenilgi yenilgi büyüyen bir zafer vardır” mısrasını severim. Sürekli olarak sınırlarını aşmak isteyen insanlar, herhangi bir konuda sınırlarının neresi olduğunu anlamak için onu aşmaya kalkmak zorundadırlar. Aşamazlarsa başarısız olurlar ya da yenilirler ama o sınıra kadar gelerek aslında başarı kazanmışlardır.

Dün gece rastlantı sonucu Özdemir Asaf’ın kısa bir şiirini okudum.

Bir insan treni kaçırsa başka bir tren gelir onu alır.

Bir ulus treni kaçırsa başka bir ulus gelir onu alır.

Bu belirleme ũzerine bũyũk bir tarih incelemesi yazılabilir.

Yarın, fikrim deęiŒmezse eğer, yazı yazmayı dũŒũnmũyorum.

Fırarımın 40. yılı mũnasebetiyle neredeyse iki yıldır bir kŔŒede duran iyi bir Œarap vardı, onu iğeğim...